Mod tungsindighed (1)

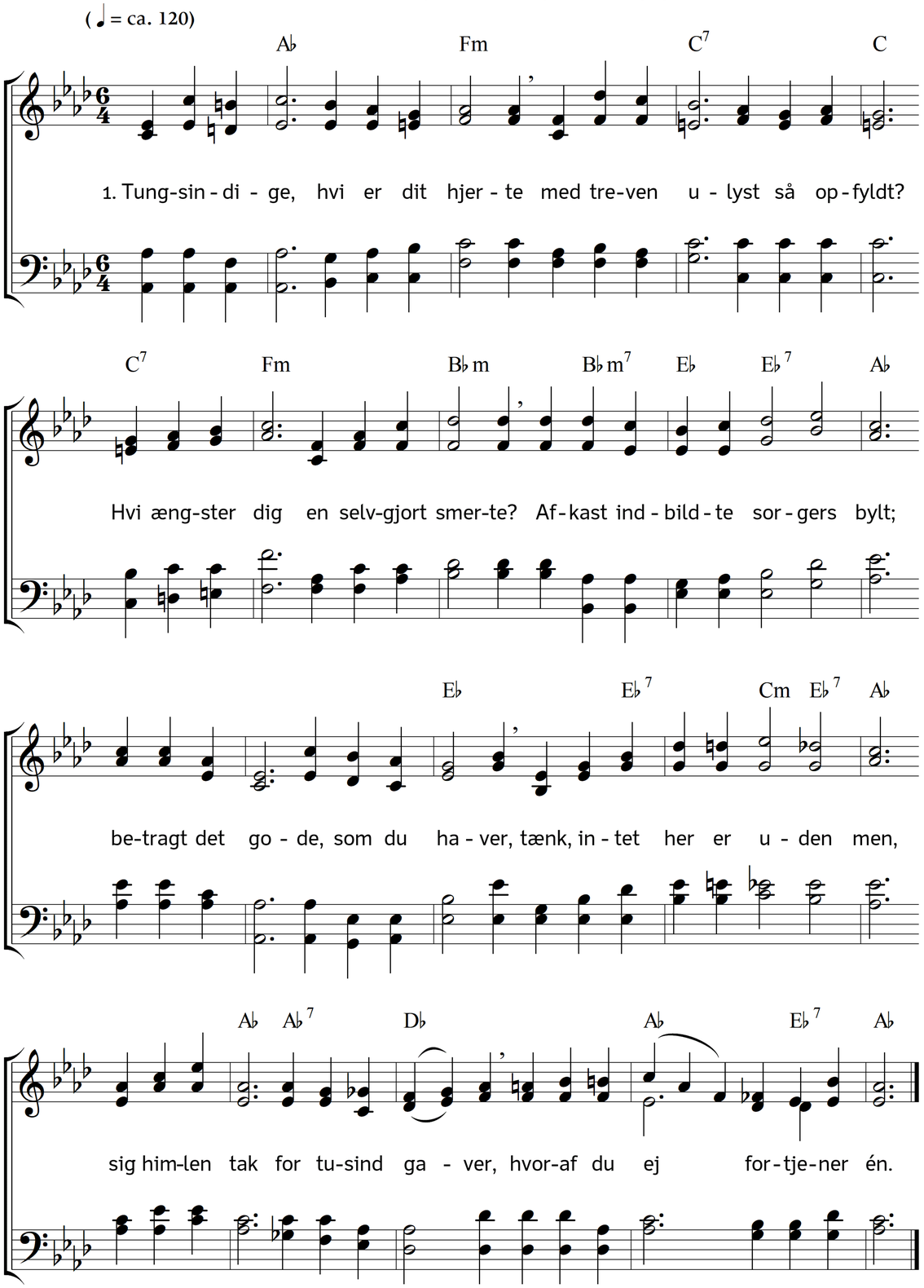

2. Blir du på bedringsvejen øvet,
erfarer du, at synd er led;
er du kun efter Gud bedrøvet,
og angrer din uskønsomhed;
o vel, begræd forsømte pligter,
men vid, din tillidsfulde tro
er målet, hvortil himlen sigter,
ja din oprejsning og din ro.

3. Er dette sket, hvi da misnøjet?
Hvi åndes suk, hvi tales sorg?
Har du af verden anfald døjet –
tak ham, der hidtil var din borg.
Som frelste søfolk, se tilbage,
når bølgen har det vrag i vold,
så tænk men langt fra utåls klage,
hin storm, dog livet i behold.

4. End er du sund, og nyder tiden.
O mere, end mangen konge fik,
da jordens rigdom var for liden
at købe nok et øjeblik!
Se dog ej på, hvad hin er givet,
mål dig ej med en heldig slægt.
Har visdom ej sat smag på livet;
blir dagen mere end centnervægt.

5. Hvor nyttig kan du den anvende,
om pligt og gudsfrygt er din sag!
Hvor rolig se da mod din ende,
og farten snart fuldbragt i mag!
Du kan opklække mangen tanke,
som dig til himlen følge må,
du kan af tidsel figen sanke,
du kan for evigheden så.

6. Hvad er det da, som nedslår modet?
Kanske er galden hos dig sort;
de seje væsker standse blodet;
livsånder da ej komme fort.
Når harpens streng forstemt kun skryder,
en Jubal selv da spiller slet.
Se til, din sjæl omsonst ej byder,
bevæg, opmuntre legemet.

7. Dog se dig for. Kanske din åre
gir livets strøm uhindret fart;
men du, o sjæl, er selv en dåre,
og slægter på fordærvet art.
Er sygen ej begærligheder –
ej egensind, der hader tugt?
Der efter vand hos kilden leder –
hvor sjæletørst blev aldrig slukt?

8. Kanske en andens held dig plager.
Så gik det ringe sjæle tit.
Bedst kornet står på næstens ager;
for han fik mest, har de kun lidt.
O nej, så hundsk er du vel ikke,
at savne det, som hin tilfaldt.
Lad himlen andres del beskikke,
du under dem af hjertet alt.

9. Er da din stand dig til en byrde?
Kanske kun få har deres kær.
O sjæl; men sig, hvor er en hyrde,
som ikke dagens hede bær?
Uvirksomhed er livets fjende;
kun arbejd dets forfremmer var.
Hver stand har sit at overvinde,
hver stand og sin opmuntring har.

10. Betænk, at Evighedens Fader
det bedste valgte, og formår;
han, der ej verdens ror forlader,
så og den krog, hvori du står.
Did ville dig hans forsyn kalde,
kun for at vorde lykkelig.
Den lod, han i dit skød lod falde,
afvejede han just for dig.

Tekst: Jakob Johan Lund. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2020 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/336/

Mod tungsindighed (2)

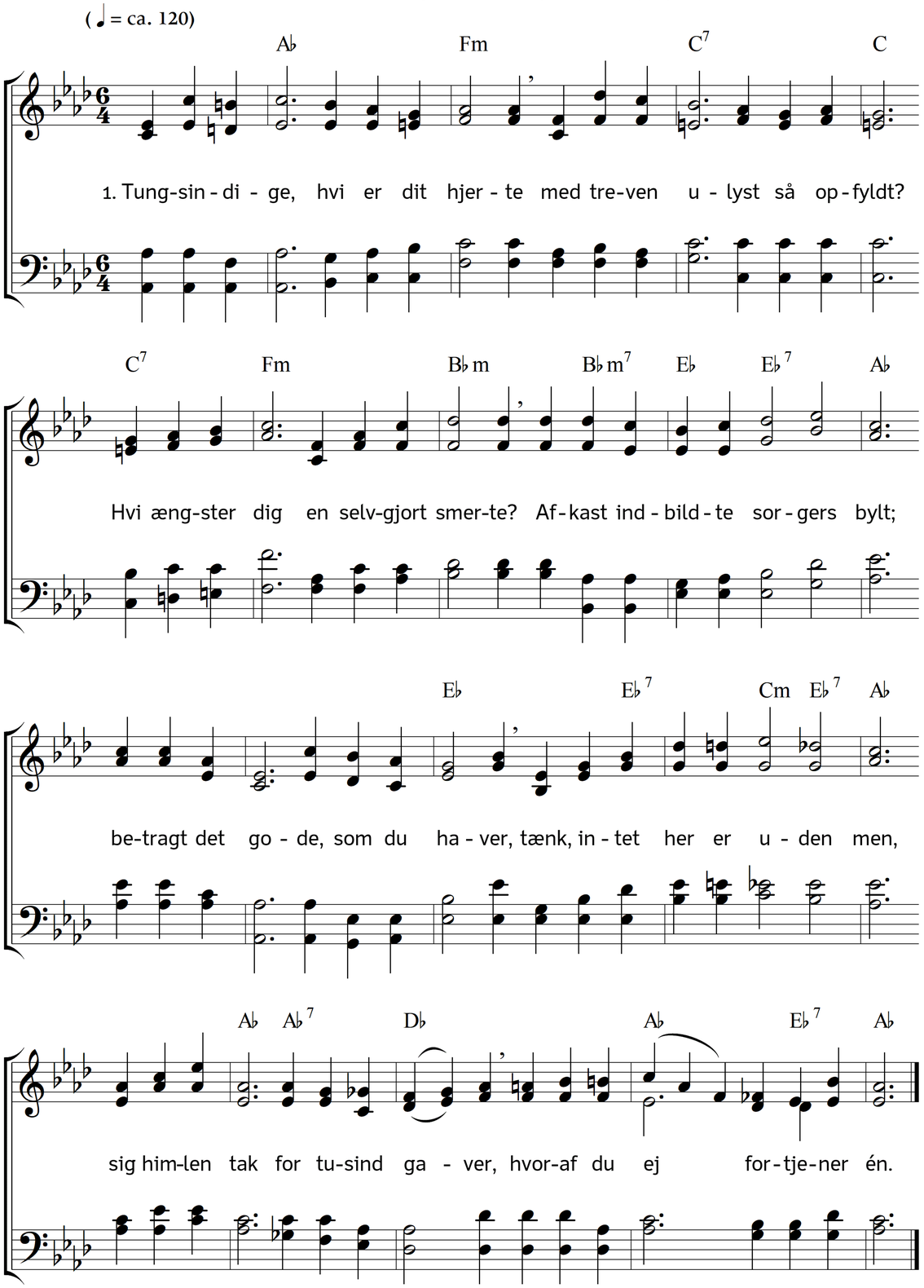

11. Dog andre flere pund fortroes –
mon det til større velstand sker?
Ved lidet nøjsomhed småroes;
ærgerrig, hungrer man ved mere.
Tænk ej, hvor rygtet yppig larmer,
lyksalighed da der drog ind.
Hvor tit blev ild, der sansen varmer,
ufølet af fornuftigt sind –

12. Kom mangen fort på ærens bane,
hvor stolthed dig tilbage så –
betænk, det er så verdens vane;
i skrankerne jævnlige stå,
de løbe, kappes, skygger savne,
(klenodiet ej gribes her)
de overvinde, styrte, stavne
i graven, og er lige nær.

13. Hvad godt, der livets tarv opfylder,
blev lige delt for høj og lav.
Den blide sol ej mere forgylder
et scepter, end en betlerstav.
Den luft, som fyrsten drog, vi drage;
vor fælles moder er en jord,
der føder os, vort støv modtager,
og hvor kun tomme skygge bor.

14. Hvor tit undviged smag fra tunger,
der opbød kræs af land og vand!
Den slog sig til arbejdsom hunger,
og kvæged fattig agermænd.
Den trygge søvn fra steder rømte,
hvor gyldenstykket udbredt lå.
Mens rangen, fald og vildnis drømte,
udhviled den på hyrdens strå.

15. Så blev der balsam øst på livet.
Ubillig anker man på det.
Tag du det gode, dig er givet,
og brug, som menneske, din ret.
Lad ej dit sind til lyst anbindes,
som, blev den efterjaget, løb.
Fornuftig glæde let kan findes,
og ligger i uskyldigt svøb.

16. Du lever i naturens tempel;
tilbed dets Gud, beundre, nyd!
Hver skabning af hans godheds stempel
udmærkes der til tarv og fryd.
Den tvungne kunst gik hen til steder,
at gøgle for den syge smag.
Lad gå den dværg i abeklæder,
anse naturen med behag.

17. Fornøj dig over dine pligter,
og øv dem kun af kærlighed.
Se til, at du i alting sigter
til Gud, det rette øjemed.
Vel den, samvittigheden giver
det vidnesbyrd, det gæstebud!
Lyksalig, hvo sit liv opliver
ved kærlighed, ved håb til Gud!

18. Lad ham dig mod al frygt bevæbne,
og sænk dig i den Faders favn.
Drog han end forhæng for din skæbne,
han ser dog bag det kun dit gavn.
Hvo på ham led, han aldrig tabte,
og hvordan spillet vender sig,
så glem det ej, at han dig skabte,
kun for at vorde lykkelig.

Tekst: Jakob Johan Lund. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2020 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/336/